

Sygn. akt: I C 1256/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

powództwo oddala

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. kwoty 1.944,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że p[omiędzy stronami zawarta została umowa limitu odnawialnego w (...) nr (...), na podstawie której pozwany zobowiązał się m.in. do terminowej spłaty sumy pieniężnej na rzecz powoda. W związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania, z dniem 04.06.2019 r. zadłużenie powstałe na tle jego realizacji, zostało postawione w stanie wymagalności, a pozwany pismem z dnia 05.06.2019 r. został wezwany do spłaty zadłużenia. Pismo nie przyniosło żadnego skutku. Powód powołał się na wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...). Powód wskazał, że na kwotę objętą pozwem składają się: kapitał w kwocie 1.777,50 zł, odsetki umowne w kwocie 131,62 zł i opłaty umowne w kwocie 35,40 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 01.07.2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód uwzględnił żądanie powoda.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw i wskazał, że u powoda posiadał konto do dokonywania opłat, żadnych innych operacji finansowych nie dokonywał. Zaprzeczył jakoby posiadał u powoda kredyt odnawialny oraz aby zawierał za pośrednictwem powoda jakąkolwiek umowę ubezpieczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. S. i powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarli w dniu 13.01.2014 r. umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) (dowód: k. 17).

W dniu 05.06.2019 r. powód wysłał pozwanemu przedsądowe wezwanie do zapłaty na kwotę 1.933,64 zł z tytułu umowy w/w rachunku (dowód k. 18),

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu jakiegokolwiek roszczenie od pozwanego. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie przedłożył ani jednego dokumentu, z którego można by chociażby wywnioskować, że strony zawarły umowę limitu odnawialnego. Powód przedłożył jedynie umowę na prowadzenie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, z której wynika jedynie, że pozwany założył u powoda konto.

Wprawdzie powód na potwierdzenie swojego roszczenia przedłożył jako dowód wyciąg z ksiąg powoda z dnia 21.06.2019 r. (k. 13), jednakże wyciąg ten ma jedynie moc dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże zgodnie z treścią art. 95 ust. 1a cytowanej ustawy, moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązują w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Pozwany zaprzeczył, jakoby posiadał u powoda kredytu odnawialny i aby oprócz płacenia rachunków dokonywał na koncie innych operacji. Powód po otrzymaniu sprzeciwu pozwanego nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, które mogły by uprawdopodobniać twierdzenia pozwu.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi dla siebie skutki prawne; na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09). W niniejszej sprawie nie powinno budzić wątpliwości, iż to rolą powoda było wykazanie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej do jej dochodzenia. Żadna z tych okoliczności nie została wykazana. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (vide: wyrok SN z 7.11.2007r., II CSK 293/07). Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa.

W rozpoznawanej sprawie powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie i mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.